

15 oktober 2020 - In zijn rubriek in De Volkskrant vraagt Peter de Waard vandaag hoe het zit met de hongerdoden in het Zuiden als gevolg van de coronacrisis. Dat bracht me van mijn stuk.

Het virus kent geen grenzen, zo wordt gezegd. Dat klopt misschien niet helemaal, want volgens mediaberichten zou het griepvirus deze winter het Noorden niet bereiken onder meer wegens het afgenomen reisverkeer tussen Zuid en Noord. Maar dat terzijde.

Al kent het virus mondiaal geen grenzen, het grote debat over 'de afweging tussen gezondheid en economie' blijft beperkt tot ons land. Of in het beste geval tot de Europese Unie (EU). De honger in het Zuiden speelt geen rol.

Imagoschade

De EU doet haar best een rol te spelen in de lopende crisis. Dit moet de imagoschade herstellen nadat in de eerste golf de lidstaten elkaar de tent uit vochten in de strijd om beschermingsmiddelen, en zonder overleg grenzen afsloten.

Gezondheidszorg is echter geen bevoegdheid van de EU. Maar de Europese leiders voelen zich verplicht in een crisis van dergelijke omvang toch een eersteplansrol te spelen. Soms doen ze dat op het belachelijke af, soms valt er minder te lachen. Zo is de EU bevoegd voor het intern grensverkeer, en ging de EU dus aan de slag om lijn te krijgen in wie nog naar welk land op vakantie mag. Wanneer gans de EU binnenkort rood kleurt gaat dat ook vast lukken.

De EU heeft ook regels voor de begrotingen van de lidstaten: die mochten van de EU nu bij uitzondering diep in het rood gaan. Maar het lijkt meer op een sluiswachter die de sluisen openzet omdat hij weet dat het water sowieso even niet tegen te houden is. Wat ontbreekt is een democratisch debat over hoe lang de sluisen open blijven, en wat er daarna gaat gebeuren met de opgestapelde schulden. Daar hebben de Europese leiders het liever nog niet publiekelijk over. Ze vinden het fijner even te gloriëren met hun rol van genereuze leiders met diepe zakken. Als bijvangst kunnen Griekse wonden in het zuiden van de EU worden geheeld.

En de hongerdoden?

Maar hoe gemaakte keuzes wereldwijd uitpakken speelt niet in het maatschappelijk debat, niet in Nederland of België, en niet in de EU.

Dat kan ook niet, want we hebben geen democratische wereldgemeenschap waarin dergelijke discussie zou kunnen. Je kan wel petitie sturen naar het IMF of de Wereldbank, maar de 'liefdadigheid' van Bill en Melinda Gates weegt daar zwaarder.

De Europese Unie van haar kant wordt niet opgetuigd als eerste Europees onderdeel in dergelijke nog op te bouwen democratische wereldgemeenschap. Het is meer een oorlogsmachine die, momenteel onder de vlag van de 'strategische autonomie', zich wapent voor een meedogenloze strijd in de wereldjungle. Het is dan ook niet te verbazen dat die hongerdoden in het zuiden er niet echt toe doen in de keuzes die ons land of de EU nu volop aan het maken zijn.

Maar wat me van mijn stuk bracht met het stuk van Peter de Waard is dat ik zelf ook niet zo een-twee-drie zou kunnen zeggen hoe die hongerpandemie mee te nemen in de lopende discussies in ons land en in de EU over de coronacrisis. (fs)

Dit delen:

Facebook

Twitter

Peter de Waard brengt me van mijn stuk | 2